

Tưởng Năng Tiến – Cái Tết (& Cái Tát) Năm Thân

“Cuộc Tổng tấn công và nổi dậy Xuân Mậu Thân 1968 là một chủ trương chiến lược đúng đắn và sáng tạo, là một sáng kiến lịch sử của Đảng ta trong sự nghiệp chống Mỹ, cứu nước.” (*Cuộc Tổng Tấn Công Và Nổi Dậy Mậu Thân 1968*. NXB Quân Đội Nhân Dân, Hà Nội: 1998, 47).

Cái gì chớ hệ thống can chi ([Thiên Can Địa Chi](#)) và Âm Lịch ([Lunar Calendar](#)) thì tôi không được rành rẽ gì cho lắm, hay nói chính xác hơn là rất lơ mờ. Bởi vậy, tôi vô cùng ngần ngại khi phải hầu chuyện với những vị trưởng thượng mà miệng vừa lẩm bẩm (Tí, Sửu, Dần, Mẹo, Thìn, Ty, Ngọ, Thân, Dậu ...) vừa bấm đốt ngón tay, hoặc thỉnh thoảng lại nhíu mày khi cố nhớ những sự kiện đã xa lắc xa lơ (vào những năm một ngàn bảy trăm, tám trăm, chín trăm ... nào đó) đại loại như Chiến Thắng Năm Kỷ Dậu, Hòa Ước Năm Giáp Thân, Trận Lụt Năm Thìn ...

Phải gu gồ (chút xiu) mới biết rằng Chiến Thắng Năm Kỷ Dậu vào năm 1789, Hòa Ước Năm Giáp Thân ký năm 1884, và Trận Lụt Năm Thìn xảy ra hồi 1964 ... Riêng Cuộc Thảm Sát Mậu Thân thì tôi biết ngay là năm 1968 vì đã qua tuổi ấu thơ, và vẫn nhớ mãi cái tát (như trời giáng) đúng vào ngày Tết.

Nhà tôi ở Dốc Nhà Làng. Con dốc này còn có tên chính thức là đường Nguyễn Biểu nhưng không mấy ai biết thế, kể cả người địa phương. Dân Đà Lạt thường chỉ biết đây

là nơi tụ tập cả ngày lẫn đêm của cả trăm sòng bầu cua, xóc đĩa, tài xỉu (lớn nhỏ đủ cỡ) suốt cả mùa Xuân!

Sáng hôm đó tôi thức sớm vì sự im ắng khác thường bao quanh. Vừa mở cửa, chưa bước hẳn chân ra đến ban công, đã thấy vài người lính trẻ – cỡ cùng tuổi mới lớn như tôi – tay lăm lăm vũ khí (đang đứng nép vào thành tủ luy ngay trước nhà) với nét mặt vô cùng căng thẳng, và lo âu, chứ hoàn toàn không có vẻ chi là hung dữ hay đe dọa cả.

Tôi chưa biết phản ứng ra sao thì họ đưa ngón tay trở lên môi ra dấu im lặng. Theo phản xạ tự nhiên, tôi gật gật đầu rồi quay nhanh vào bên trong lấy mấy cái bánh chưng trên bàn thờ thả xuống đường.

Cả đám mừng rơn. Tôi còn định lấy thêm cam chuối nữa nhưng chưa kịp làm thì bố tôi xuất hiện. Ông nắm cổ áo giật mạnh khiến tôi loạng choạng lùi hẳn vào bên trong, rồi tiện tay tát cho thẳng con một cái (nổ đom đóm mắt) trước khi vội vàng khép ngay cửa lại.

Chuyện gì vậy, Trời?

Sau này, tôi mới biết những người lạ là cán binh Cộng Sản. Họ xuất hiện mọi nơi, chứ chả riêng chi Đà Lạt, theo kế hoạch “Tổng Tấn Công/ Nổi Dậy” của Bộ Chính Trị và Quân Ủy Trung Ương Miền Bắc.

Kế hoạch này tuy thành công nhờ yếu tố bất ngờ (được thực hiện trong thời gian hưu chiến) nhưng vì dân miền Nam “không chịu nổi dậy” nên lực lượng xâm nhập chả chiếm được một thành phố nào ráo trọi, ngoài Huế. Đây là nơi duy nhất mà Bắc Quân làm chủ được tình hình hơn ba tuần lễ, và đã xảy ra một cuộc thảm sát ghê rợn với con số tử vong lên đến vài ngàn nhân mạng!

Sự kiện, hình ảnh đều được báo đài miền Nam đăng tải và trình chiếu nhiều lần qua màn ảnh TV. Lần nào ngồi xem tôi cũng kinh hoàng và kinh sợ. Trong những hố chôn tập thể có vô số những thi thể bị trói quặt (hay trói chặt vào nhau) trước khi hành quyết, kể cả xác trẻ con, và cả những nạn nhân bị chôn sống nữa.

Tôi vô cùng hoang mang khi nhớ lại hình ảnh nhỏ thó, ốm o, gầy guộc, xanh xao, ngơ ngác ... của đám lính mà mình đã giáp mặt trước nhà hôm Tết. Sao những người mặt mũi trông hiền lành, ngây thơ (và trẻ thơ) như vậy lại có thể là những kẻ sát nhân tàn ác, và tàn bạo đến thế được?

Lịch sử cận đại không thiếu những cuộc lên đồng tập thể, cùng vô số tội ác kinh hoàng gây ra bởi nhiều tổ chức (Hitler Youth, Blackshirts, Vệ Binh Đỏ, Khmer Rouge ...) mà phần lớn thành viên đều là trẻ con mới lớn nhưng tất cả đều chả tồn tại được bao lâu, và kẻ đầu xỏ – Hitler, Mussolini, Mao, Pol Pot...– đều bị điểm mặt là những tên đồ tể!

Riêng Cuộc Thảm Sát Mậu Thân thì kẻ thủ ác lại thuộc bên thắng cuộc, và họ vẫn giữ được quyền bính cho mãi đến nay nên tội trạng chả những không bị trừng phạt mà còn được vinh danh (bằng nhiều hình thức) suốt từ năm này sang năm khác:

[Bản hùng ca Xuân Mậu Thân 1968](#)

[Nét đặc sắc của Tổng tiến công và nổi dậy Xuân Mậu Thân](#)

[- Kỷ niệm 50 năm cuộc tiến công và nổi dậy Xuân Mậu Thân 1968](#)

[Kỷ niệm 51 năm Cuộc Tổng tiến công và nổi dậy Xuân Mậu Thân](#)

[Kỷ niệm 52 năm cuộc Tổng tiến công và nổi dậy Xuân Mậu Thân](#)

“Tất cả các nhân chứng mà tôi gặp, trong đó có nguyên Tổng Bí thư Lê Khả Phiêu, khẳng định không có vụ thảm sát nào.” Đạo diễn [Lê Phong Lan](#) (VTV - 3/03/2013)

Ngoài những buổi lễ lạc tượng bừng để kỷ niệm và xưng tụng “Cuộc Tổng Tấn Công/ Nổi Dậy Mậu Thân,” nhà nước hiện hành còn không ngần ngại vận dụng (và lạm dụng) mọi phương tiện truyền thông để tráo đổi nạn nhân thành thủ phạm.

Với đề mục [Thảm Sát Huế Mậu Thân](#), Wikipedia (Hà Nội) đã ghi lại những lời phát biểu trở tráo như sau:

Nhà Huế học [Nguyễn Đắc Xuân](#): “Cuộc thảm sát Mậu thân là sản phẩm tưởng tượng của một cuộc tâm lý chiến.”

Nhà văn [Hoàng Phủ Ngọc Phan](#) : “Biết bao nạn nhân mà sau này bị rêu rao là nạn nhân của Việt Cộng”!

Đạo diễn [Lê Phong Lan](#): “Tôi đã gặp những nhà báo Mỹ, những người lính bên kia chiến tuyến, họ đã nói, tất cả những thông tin về vụ thảm sát năm 1968 tại Huế chỉ là sự vu cáo của Mỹ và chính quyền Việt Nam cộng hòa đổ lên đầu Quân Giải phóng miền Nam.”

Miệng lưỡi của bà Lan khiến tôi chợt nhớ một câu thành ngữ Việt (“gái dĩ già mồm”) và một vụ “vu cáo” khác, cũng tráo trở không kém, xảy ra hồi đầu Thế Chiến Thứ II.

Ngày 3 tháng 9 năm 1940, con tàu Anthem của Anh – chở 1,103 người đi từ Glasgow đến Montreal – bị tàu ngầm U 30 Đức bắn chìm. Hơn trăm hành khách và thủy thủ đoàn thiệt mạng, trong số nạn nhân có 28 công dân Mỹ.

Bá Linh không chỉ chối phắt mà còn phát động một chiến dịch tuyên truyền đổ vấy tội cho Hải Quân Hoàng Gia là đã cố ý đánh chìm con Tàu Athenia với âm mưu làm Đức mất mặt và lôi kéo Hoa Kỳ vào vòng chiến: “Berlin accused London of intentionally sinking the Athenia in a plot to discredit Germany and to curry favour with the United States to join the war.” (Donald Fullarton. “[Burgh Cook Never Recovered From Sinking](#)”. Helensburgh - Heritage 13 June 2015).

Mãi cho đến khi có những phiên xử tội phạm chiến tranh – diễn ra ở Nuremberg, Đức Quốc – cùng với bằng chứng vô phương chối cãi, sự kiện Athenia mới hoàn toàn sáng tỏ vào năm 1946. Mai hậu, Việt Nam rồi cũng sẽ có những phiên toà tương tự vì đã có quá nhiều cái chết oan khốc gây ra bởi chế độ hiện hành:

1945: Thảm sát 3000 tín đồ Tin Lành tại Quảng Ngãi

1956: Thảm sát 1000 tín đồ Công Giáo tại Quỳnh Lưu

1965: Đặt chất nổ giết chết 43 thường dân tại nhà hàng Mỹ Cảnh

1967: Thảm sát 256 dân làng Dak Son

1968: Trên 5000 người bị giết hoặc chôn sống tại Huế

1971: Thảm sát 183 thường dân tại Tân Lập

1971: Thảm sát tại Dục Đức 100 dân làng bị giết, 150 bị thương

1972: Pháo kích Đại Lộ Kinh Hoàng - Quảng Trị 3000 người thiệt mạng

1972: Pháo kích vào trường học tại Cai Lậy 42 học sinh chết, 50 bị thương.

(Vietnam Film Club. [Những Vụ Thảm Sát Đẫm Máu Của CSVN Trong Lịch Sử](#). 2021)

Vấn đề không phải là truy thù hay báo oán nhưng quá khứ cần phải được thanh thoả để chúng ta yên tâm sống với hiện tại, và tránh bớt tội ác cho những thế hệ đến sau.